

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/399/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612221879
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7612221879.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobcu B. C., L., O. XXX, zast. JUDr. Jánom Burocim, advokátom, Advokátska kancelária, Spišská Nová Ves, Chrapčiakova 7, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s., Košice, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zast. JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, Košice, Boženy Němcovej 22, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní účastníkov konania proti rozsudku 9C/353/2012-117 z 19.6.2013 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi sa prisudzuje náhrada trov odvolacieho konania 66,50 € a žalovaná je povinná ju zaplatiť JUDr. Jánovi Burocimu, advokátovi, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok 2C/157/2012 z 19.1.2012 Arbitrážneho súdu Košice, Košice, Alžbetina 41 (ďalej len rozhodcovský rozsudok), odložil jeho vykonateľnosť do právoplatného ukončenia konania 9C/353/2012, zaviazal žalovanú nahradiť žalobcovi na účet jeho zástupcu trovy konania 170,09 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vyslovil žalovanej povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok 99,50 € z návrhu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čoho sa žalobou, podanou uňho 7.11.2012, žalobca domáhal a čo v žalobe uviedol. Zdôraznil, že vykonal dokazovanie, oboznámil sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav: Rozhodcovským rozsudkom bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanej 51,45 € a nahradiť trovy konania 276 €. Podľa odôvodnenia tohto rozhodnutia rozhodcovský súd sa zaoberal svojou právomocou vo veci rozhodnúť a dospel k záveru, že jeho právomoc je daná. Z písomného poverenia žalobcu z 1.1.2009, resp. z časti XV. predložených poistných podmienok vyplýva, že žalovaná určila na prejednanie všetkých sporov uvedený súd. Z osobitných dojednaní vyplýva, že rozhodcovská doložka (ďalej len doložka) bola krytá samostatným podpisom žalovaného (v tomto konaní žalobcu), ktorý nebol povinný ju v rámci zmluvy ako celku podpísať. Žalovaný mal možnosť zmluvnú podmienku neprijať bez toho, aby to ovplyvnilo zvyšok poistného vzťahu, mal teda možnosť úpravu časti XV. poistných podmienok úplne vylúčiť. Na základe toho posúdil rozhodcovský súd doložku ako platnú. Doložka neobsahuje ust., ktoré by mali žalobkyňu (v tomto konaní žalovanú) zvýhodňovať a tým spôsobiť nerovnováhu vo vzájomnom vzťahu v neprospech žalovaného. Uvedený rozhodcovský rozsudok prevzal žalobca do vlastných rúk 8.10.2012, čo je zrejme z doručky predloženej rozhodcovským súdom a rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 16.10.2012. 26.1.2009 bola medzi účastníkmi konania uzatvorená poistná zmluva č.4021590573 so začiatkom poistenia 27.1.2009 a koncom poistenia 27.1.2046. Zmluva v závere obsahuje vyhlásenie osoby, ktorá poistnú zmluvu uzatvorila (žalobcu), že bola oboznámená so Všeobecnými poistnými podmienkami pre životné poistenie (ďalej len VPP), ktoré sú súčasťou tejto poistnej zmluvy. VPP žalovanej, predložené žalobcom, spolu s poistnou zmluvou č.4021590573, v časti XV. s názvom Rozhodcovské konanie obsahujú doložku, kde

podľa bodu 1 tohto čl., žalovaná a poisťník sa dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovské konanie sa zásadne riadi zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších doplnkov s výlukami a odchýlnou právnou úpravou vykonanou týmto čl., štatútom rozhodcovského súdu a jeho rokovacím poriadkom. Podľa bodu 2 uvedeného čl. pokiaľ žalovaná nepoverí osobitnú právnickú osobu zriadením alebo výberom špecializovaného stáleho rozhodcovského súdu, resp. nezriadi stály rozhodcovský súd, bude rozhodcovský súd vytvorený od prípadu k prípadu 3 fyzickými osobami, poverenými na výkon rozhodcu zo strany žalovanej. S uvedeným vyjadruje poisťník súhlas svojim podpisom na týchto VPP. Za VPP, ktoré boli podpísané žalobcom 26.1.2009 sú uvedené Osobitné zmluvné dojednania č.02/2008 k poisťnej zmluve č.4021590573, kde podľa bodu 1 osobitné dojednania sú samostatnými zmluvnými dojednania oddeliteľnými od zvyšku poisťnej zmluvy, resp. VPP. Podľa bodu 3 poisťník a žalovaná vyjadrujú svojim podpisom vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti VPP. Bod 4 osobitných dojednaní obsahuje dohodu zmluvných strán, že za účelom realizácie práva poisťníka individuálne ovplyvniť poisťný vzťah, môže poisťník v lehote 30 dní od podpisu poisťnej zmluvy písomne odmietnuť ust. XV. časti VPP a bodu 3 osobitných zmluvných dojednaní a to bez toho, aby tým bol právne dotknutý alebo akýmkoľvek spôsobom podmienený ostatný zvyšok poisťného vzťahu. Osobitné zmluvné dojednania sú podpísané žalobcom 26.1.2009. Z registra súdu bolo zistené, že proti žalobcovi nie je súdom vedené konanie na základe návrhu žalovanej, kde exekučným titulom by bol rozhodcovský rozsudok. Vychádzajúc z § 52, § 53 ods.1,2,3, § 53 ods.4 písm. r), ods.5 O. z., § 40 ods.1 písm. c), ods.2, § 41 ods.1 a § 43 ods.1 zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ich znenie citoval) uzavrel, že poisťná zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania 26.1.2009, o nároku z ktorej rozhodoval rozhodcovský súd, je spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ust. O. z., že z poisťnej zmluvy je zrejme, že žalovaná, ako poisťovateľ, konala v rámci predmetu svojej činnosti podľa výpisu z Obchodného registra a z žalobca je spotrebiteľom, keďže uzatvoril zmluvu ako fyzická osoba, že z predloženej poisťnej zmluvy, ani rozhodnutia rozhodcovského súdu nie je zrejme, aby žalobca pri uzatváraní poisťnej zmluvy konal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, že pre spotrebiteľské zmluvy je pritom charakteristické, že „sa jedná“ o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačenej tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť zmeniť obsah takto navrhnutých zmlúv, že týka sa to aj predmetnej veci, pretože poisťná zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačenej tlačive, do ktorého boli len vpísané údaje týkajúce sa žalobcu, vo veci preto ide o spor, ktorý má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve a návrh bol podaný žalobcom ako spotrebiteľom, z toho dôvodu je podľa § 4 ods.2 písm. za) zák.č.71/92 Z. z. o súdnych poplatkoch oslobodený od platenia súdnych poplatkov pre toto konanie a teda námietka nesplnenia poplatkovej povinnosti žalobcu uplatnená žalovanou v písomnom podaní z 28.11.2012 nie je dôvodná. Pokiaľ žalovaná v priebehu celého konania namietala miestnu príslušnosť súdu na rozhodovanie vo veci, uviedol, že jeho miestna príslušnosť je daná podľa § 88 ods.2 posledná veta O. s. p. a v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 4Co/36/2013-80 z 11.4.2013, ktorým bolo potvrdené jeho uznesenie z 13.12.2012 o zamietnutí námietky žalovanej o jeho miestnej nepríslušnosti na konanie. Ďalej uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu neplatnej doložky a, že žaloba bola z jeho strany podaná v zák. stanovenej lehote 30 dní, čo je zrejme z toho, že predmetný rozhodcovský rozsudok bol mu doručený 8.10.2012 a žaloba bol uňho podaná 7.11.2012. Vykonaným dokazovaním mal za to, že žaloba bola podaná zo strany žalobcu dôvodne. Dôvodom zrušenia rozhodcovského rozsudku je skutočnosť, že rozhodcovský súd rozhodol vo veci na základe neplatnej doložky. Doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, je súčasťou VPP. Konkrétne je uvedená v čl. XV. VPP s názvom Rozhodcovské konanie. Je tak súčasťou dlhého neprehľadného textu písaného malými písmenami a splyva s ostatnými podmienkami uvedenými vo VPP. Podľa doložky všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní. Doložka tak znemožňuje poistenému - spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a núti ho v prípade sporu alebo sporných nárokov podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. Tým mu je ako spotrebiteľovi odobratá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Uvedeným doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal aj na smernicu Rady č.93/13/EHS, ktorá uvádza niektoré nekalé podmienky vo svojej prílohe, kde podľa písm. q) bod 1 tejto prílohy neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ust. výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi

zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane. Podľa toho je teda neprijateľné, aby rozhodcovské konanie bolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov z akejkoľvek spotrebiteľskej zmluvy. Doložka je tak, poukazujúc na cit. § 54 ods.4 písm. r) O. z. neprijateľnou podmienkou a teda je neplatná. Mal za to, že predmetná doložka nebola individuálne dojednaná tak, ako to tvrdila žalovaná. Žalovaná poukázala pritom na osobitné zmluvné dojednania, ktoré žalobca samostatne podpísal. V týchto osobitných zmluvných dojednaniach bol upozornený na možnosť v lehote 30 dní odmietnuť ust. časti XV. VPP, v ktorej je uvedená doložka a to bez toho, aby odstúpením bol dotknutý zvyšok poistného vzťahu. V prvom rade poukázal na to, že žalovaná nepreukázala skutočnosť, aby bol žalobca riadne oboznámený so VPP. To, že žalobca VPP a osobitné zmluvné dojednania podpísal ešte neznamená, že sa skutočne mal možnosť s týmito podmienkami aj oboznámiť. VPP, ale aj osobitné zmluvné dojednania sú písané malými písmenami, obsahujú množstvo právnickej terminológie. Je nemožné, aby žalobca ako priemerný spotrebiteľ mal možnosť si ich prečítať a aby pochopil ich text v krátkej dobe, bez možnosti sa s nimi vopred riadne oboznámiť. Uvedené je zrejme z toho, že VPP a osobitné zmluvné dojednania boli ním podpísané v deň uzatvorenia poistnej zmluvy, resp. spolu s poistnou zmluvou, keďže je v nej výslovne uvedené, že jej súčasťou sú VPP. Na uvedenom nemení nič skutočnosť, že podpísal samostatne aj osobitné zmluvné dojednania odkazujúce na doložku, ktoré sú len pokračovaním predtlačenej formulára poistných podmienok. Doložka tak, ako je uvedená vo VPP je neplatnou aj z dôvodu, že subjekt, ktorý má rozhodovať v rozhodcovskom konaní je oprávnená určiť výlučne žalovaná. Uvedené taktiež spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov rozhodcovského konania v neprospech spotrebiteľa. V prípade takého výberu, ktorý nie je dohodou oboch strán, zvlášť vznikajú pochybnosti o neobjektívnosti rozhodovania v rozhodcovskom konaní. Poukazujúc na uvedené skutočnosti mal za to, že doložka v čl. XV. VPP je neprijateľnou podmienkou a teda absolútne neplatnou zmluvnou podmienkou, vzhľadom na jej rozpor s ust. o spotrebiteľských zmluvách a ust. Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Rozhodcovský súd preto nemohol rozhodnúť na základe tejto doložky a teda nemal právomoc vo veci konať. Preto žalobe žalobcu vyhovel a predmetný rozhodcovský rozsudok zrušil. Uviedol ďalej, že žalobca v žalobnom návrhu žiadal o odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, že v cit. § 40 ods.2 zák.č.244/02 Z. z. nie sú vymedzené podmienky, ktoré musia byť splnené, aby bolo možné odložiť vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Je však nepochybné, že dôvody odkladu musia spočívať na úvahe súdu o možnom úspechu vo veci samej a v zabránení výkonu predmetného rozhodnutia. Právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom spôsobilým na vymáhanie plnení v ňom priznaných žalovanej. Účelom odkladu vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia je ochrana toho, kto o odklad žiada. Je zrejme, že napriek prebiehajúcemu súdному konaniu žalovaná má právo domáhať sa výkonu predmetného rozhodnutia. V konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku mal žalobca úspech, rozhodnutie však nie je právoplatné. Má preto za to, že sú splnené predpoklady povolenia odkladu vykonateľnosti daného rozhodcovského rozsudku. V opačnom prípade by totiž mohlo dôjsť k nútenému vymáhaniu plnení z neho vyplývajúcich už v priebehu tohto konania. Odkladom vykonateľnosti sa tak predíde možnému navyšovaniu nákladov, ktoré by mohli vzniknúť prípadnou exekúciou rozhodcovského rozsudku. Poukazujúc na uvedené, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto „uznesenia“. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 a § 149 ods.1 O. s. p. (aj ich znenie citoval) a zdôraznil, že trovy boli priznané žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, že si uplatnil náhradu trov právneho zast. 336,31 €, že trovy mu boli priznané vo výške 170,09 € a pozostávajú z trov právneho zast., určených podľa vyhl.č.655/04 Z. z. (ďalej len vyhl.), že „hodnota“ 1 úkonu právnej služby bola určená podľa § 11 ods.1 vyhl., že žalobcovi bola priznaná náhrada trov za tieto úkony právnej služby:- príprava a prevzatie zast. 6.11.2012 [§ 14 ods.1 písm. a)] 58,69 €,- podanie žalobného návrhu 6.11.2012 [§14 ods.1 písm. b)] 58,69 € a vyjadrenie k odvolaniu žalovanej zo 16.1.2013 [§ 14 ods.3 písm. b)] 30,04 €, t.j. spolu odmena 147,02 €, že trovy právneho zast. ďalej pozostávajú z režijného paušálu [§ 15 písm. a) za 2 úkony v r.2012 po 7,63 € a 1 úkon v r.2013 7,81 €, t.j. spolu režijný paušál 23,07 € a spolu trovy právneho zast. sú tak 170,09 €. Nepriznal žalobcovi náhradu trov za písomné podanie z 24.1.2003, ktoré neobsahuje vyjadrenie vo veci samej - ide len o sprievodný list k predloženej poistnej zmluve zo strany žalobcu a návrh na doplnenie dokazovania vyžiadaním dokladu o prevzatí rozhodcovského rozsudku z rozhodcovského súdu. Za účelne vynaložené trovy nepovažoval ani písomné podanie žalobcu z 28.5.2013, v ktorom len poukázal na rozvíjajúcu súdnu prax v obdobných veciach a predložil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR. Napokon, citujúc znenie § 2 ods.2 prvá veta zák.č.71/92 Z. z. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, uviedol, že žalobca je pre toto konanie oslobodený od súdnych poplatkov podľa § 4 ods.2 písm. za) zák.č.71/92 Z. z. a jeho žalobe vyhovel, z tohto dôvodu zaviazal žalovanú zaplatiť súdny poplatok zo žaloby, výška ktorého bola určená podľa položky 1 písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov, t.j. 99,50 €.

Rozsudok napadli včas podaným odvolaním obaja účastníci.

Žalobca v odvolaní uviedol, že ho podáva v časti náhrady trov právneho zast., kde mu súd nepriznal náhradu trov právneho zast. za 2 úkony právnej služby, a to za podanie z 24.1. a 28.5.2013. Mal za to, že súd právne úkony posúdil ako neúčelné nesprávne, nakoľko podanie z 24.1.2013 si vynútil svojou výzvou a ide navyše aj o návrh na vykonanie dokazovania, že podanie z 28.5.2013 je taktiež návrh na vykonanie dokazovania a nie len predloženie judikátu NS SR, že súd teda nepostupoval správne pokiaľ posúdil podanie ako neúčelné, že on znáša dôkazné bremeno v konaní a nemožno následne posudzovať jednotlivé jeho úkony za neúčelné tak prísne ako to spravil súd. Navrhol aby mu bola priznaná náhrada trov právneho zast. 336,31 € za konanie na prvom stupni, tak ako to vyčíslil v podaní z 20.6.2013.

Žalovaná v odvolaní uviedla o. i., že ním napáda rozsudok vo všetkých jeho výrokoch s uvedením odvolacích dôvodov podľa § 205 ods.2 písm. a) O. s. p. [§ 221 ods.1 písm. h) O. s. p.], § 205 ods.2 písm. c) a písm. f) O. s. p., ktoré nasledovne odôvodnila: I. Rozhodnutie súdu namieta vo vzťahu k všetkým jeho výrokom týmto odvolaním, a to z dôvodu neobjasnenia skutkového stavu veci a následného nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj nesprávnej aplikácie zák.č.244/02 Z. z. o rozhodcovskom konaní na daný prípad. Zastáva právny názor, doložený predloženými dôkazmi, že doložka bola platná, pretože bola individuálne dojednaná a v súlade s ňou a stanovenými podmienkami vo VPP rozhodoval stály rozhodcovský súd. V prvom rade poukazuje na skutočnosť uvádzanú aj vo svojom vyjadrení na pojednávaní 19.6.2013 k žalobe, kde poukázala na listinný dôkaz, a to Záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta z 26.1.2009. Súd v napadnutom rozhodnutí tento dôkaz neakceptoval a s poukazom naň nesprávne vyhodnotil doložku ako individuálne nedojednanú medzi žalobcom a ňou. Súd mal vykonať, s ohľadom na objektivitu posúdenia oboznámenia sa žalobcu doložky, aj výsluch svedka - osoby nezávislej od nej, a to sprostredkovateľky poistenia D. H., o ktorej vypovedala aj jeho splnomocnená zástupkyňa a ona (žalovaná), pretože by šlo o objektívny dôkaz na preverenie tvrdenia žalobcu, že o doložke nevedela a nebola informovaná. Poukazuje na ďalšiu skutočnosť, že k 27.8.2010 došlo k zániku poistnej zmluvy č.4021590573 v dôsledku neplatenia poistného zo strany žalobcu s bilanciou nedoplatku na poistnom vo výške 26,14 €. Aj túto skutočnosť mal súd vziať do úvahy, t. j. že poistný dlhodobý vzťah ako prvý porušil žalobca, keď jej prestal platiť dohodnuté poistné. Súd mal túto podstatnú skutočnosť s rovnakou starostlivosťou podrobiť súdnemu prieskumu pred rozhodovaním o tom, či zruší alebo nezruší rozhodcovský rozsudok, avšak tak neučinil. Jej pohľadávka, spočívajúca vo vymáhaní nákladov vynaložených ňou na uzavretie poistnej zmluvy so žalobcom, je preto oprávnená a si ju vymáhala žalobou z 2.1.2012 podanou rozhodcovskému súdu. V tomto smere preto súd nesprávne vyhodnotil aj prejav žalobcu na pojednávaní 19.6.2013, ktorého cieľom je len „odmietnutie platenia peňazí za zrušenie poistnej zmluvy“, pretože toto zrušenie poistnej zmluvy zaviniť sám žalobca. Z označeného pohľad súd nesprávne právne posúdil znenie čl. XV. VPP („Rozhodcovské konanie“) tým, že konštatoval, že tento čl. obsahuje doložku. Skutkový a právny záver súdu o doložke, ktorá sa má nachádzať v čl. XV. VPP nie je správny. Doložka ako hmotnoprávny úkon je v osobitnej súčasti VPP, v tzv. Osobitných zmluvných dojednaniach č.02/2008, boli si obe zmluvné strany individuálne dojednali a potvrdili to osobitných podpisom. Súčasťou bodu 3.a 4. týchto Osobitných zmluvných dojednaní bola aj doložka (jej znenie reprodukovala), že táto doložka bola jednoznačne individuálne dojednaná, bola osobitne a výrazne oddelená od ostatného textu VPP, a to práve z dôvodu, aby bola zrejماً a čitateľná práve žalobcovi, ako spotrebiteľovi. Podotýka, že doložka bola pri uzatváraní zmluvy vysvetlená žalobcovi tretím subjektom - viazaným finančným agentom, ktorým bola v danom prípade D. H.. Považovala aj preto za nespochybniteľné, že vstupovala do poistného vzťahu so žalobcom, ako informovaným spotrebiteľom. Existenciu pohľadávky uplatnenej v rozhodcovskom konaní neovplyvňuje, že nebola započítaná pri ukončení poistenia a jej vznik a trvanie nie je viazané na osobitné písomné alebo iné upozornenie, či predchádzajúcu písomnú výzvu, pretože VPP presne upravujú moment jej vzniku a jej (žalovanej) nárokovateľnosť. V predmetnej veci je totiž doložka jednoznačne dohodnutá ako individuálna zmluvná podmienka v zmysle § 53 O. z., a ako taká vylučuje, aby bola považovaná za neprijateľnú a teda neplatnú podmienku. Žalobný návrh žalobcu o neplatnosť doložky navrhuje ako nedôvodný zamietnuť v celom rozsahu. Doložka bola - podľa nej - jednoznačne dohodnutá ako individuálna zmluvná podmienka § 53 O. z., nakoľko ju mohol žalobca odmietnuť bez toho, aby malo odmietnutie osobitných dojednaní vplyv na zvyšok jeho poistného vzťahu, a preto ju nemožno považovať za neprijateľnú, a teda neplatnú podmienku. Žalobca mal možnosť v prípade tretej poistnej zmluvy navyše aj v určenej lehote 30 dní od podpisu poistnej zmluvy odmietnuť čl. XV. VPP („Rozhodcovské konanie“), čím sa jeho právo ovplyvniť poistný vzťah v tom, že vylúči z neho definitívne doložku, výrazne presunulo do oblasti jeho slobodnej vôle a jeho vlastného ničím neovplyvneného rozhodovania. Dovoľuje si poukázať na rovnakú právnu argumentáciu generálneho prokurátora SR v obdobnom spore pri podaní mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiam exekučných súdov, ktoré z rovnakých dôvodov zamietli

právoplatne žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie s exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom. Generálny prokurátor SR, o. i. argumentoval, že príslušné dotknuté ust. VPP (resp. tu v tomto prípade aj osobitné zmluvné dojednania) mali „nezanedbateľný vplyv na doložku, súdy tieto skutočnosti nevysvetlili v súlade s § 157 ods.2 O. s. p. v tom smere, či práva a povinnosti z týchto ust. plynúce majú, resp. nemajú právne dôsledky na právny vzťah a doložku, ďalej súdy nevysvetlili dôvod, so zreteľom na ktorý dospeli k záveru, že spotrebiteľ nemal vytvorenú právnu možnosť konať tak, aby sa doložke nepodriadil“. Mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora SR v tejto veci Najvyšší súd SR vyhovel a zrušil v celom rozsahu obe napadnuté rozhodnutia exekučných súdov rozsudkom 3MCdo14/2011 z 22.11.2012 a prikázal súdu prvého stupňa vo veci opakovane konať a rozhodnúť. Vzhľadom k právnej istote súdnych rozhodnutí a súdnych postupov v obdobných veciach postupovať rovnako, je - podľa jej názoru - aj v tomto prípade potrebné zohľadniť v prvú možnosť prijatia doložky dobrovoľným podpisom osobitných zmluvných dojednaní č.2/2008 (obsahujú doložku), pričom v prípade jej podpisu a prijatia mal žalobca druhú možnosť odmietnutia doložky v lehote ďalších 30 dní od podpisu poisťnej zmluvy a VPP a osobitných zmluvných dojednaní. Doložka - podľa nej - bola prijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože jednoznačne bola dohodnutá ako individuálna zmluvná podmienka v zmysle § 53 O. z., nakoľko ju mohol žalobca v prvom rade neprijíť a v druhom rade po prijatí v lehote 30 dní od podpisu odmietnuť, a to bez toho, aby využitie týchto právnych možností povinného malo mať vplyv na zvyšok jeho poisťného vzťahu. V tejto časti uniesla dôkazné bremeno k platnosti doložky. Na základe týchto skutočností považuje za nesprávny skutkový a právny záver súdu, tvrdenie žalobcu, že doložka nebola individuálne dojednaná pre ktorý dôvod má byť podľa neho je neprijateľná, pretože táto bola individuálne dojednaná. Disponuje tiež právoplatnými rozhodnutiami súdov rôznych stupňov v rámci celej SR, kde tieto posúdili totožnú doložku za individuálne dojednanú, a teda platnú, pričom tieto rozhodnutia predkladá v prílohe tohto vyjadrenia súdu. Z predkladaných súdnych rozhodnutí je zistiteľné, čo napr. KS v Prešove v rozhodnutí 10CoE/51/2011 (citovala z jeho odôvodnenia) konštatoval (Dôkaz: Uznesenie KS v Prešove 10CoE/51/2011 z 27.11.2011 a 10CoE/48/2011 z 27.11.2011, Uznesenie KS Banská Bystrica 17CoE/209/2012 z 30.1.2013 a 2CoE/122/2013 z 3.5.2013). Rozhodcovský súd vydal 19.1.2012 na základe jej žaloby z 2.1.2012 rozhodcovský rozsudok, ktorým jej priznal plnenie 51,45 € a zaviazal žalobcu aj k náhrade trov rozhodcovského konania v jej prospech. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť, pretože ho žalobca nenapadol odporom ako opravným prostriedkom. Súd nesprávne vyhodnotil, že v rozhodcovskom konaní neboli aplikované v správnej podobe predpisy (slovenské aj únijské) na ochranu spotrebiteľa. Vzhľadom k absencii slovenskej judikatúry k predmetnej problematike si dovoľuje poukázať na nález Ústavného súdu ČR I.ÚS 3227/07 z 8.3.2011, ktorý riešil podstatu rozhodcovského konania a ktorým došlo v ústavnom názore k posunu tak, že ide o nachádzanie práva súkromnoprávnym subjektom analogickým a ekvivalentným k súdnemu konaniu a v súlade s platným právom. Tento ústavný nález prekonal doterajšiu zmluvnú teóriu a potvrdil jurisdikčný základ rozhodcovského konania vychádzajúci zo zmluvnej autonómie strán. Z tohto možno dôvodit' bezprostrednú záväznosť platného práva pre rozhodcov a ich povinnosť platné právo aplikovať. Z tohto nálezu vyplýva, že nie je dôvod pochybovať, že v rozhodcovskom konaní by neboli naplnené podmienky vyplývajúce zo spotrebiteľskej ochrany na európskej úrovni. Rozhodcovské konanie je druhom civilného procesu a prejednanie veci pred rozhodcom nie je možné v žiadnom prípade chápať ako popretie právnej ochrany, ale ako jej prenesenie zo súdu na rozhodcu. Súdy môžu vykonávať aj tu svoju obmedzenú kontrolnú funkciu, avšak rozsah kontroly musí byť starostlivo vyvážený tak, aby na jednej strane nebolo upreté pravidlo, že i v konaní pred rozhodcom má byť poskytovaná právna ochrana a na strane druhej aby tým neboli zotreté výhody rozhodcovského konania, a tak i jeho praktická využiteľnosť. V celom doterajšom konaní rovnako ako v konaní rozhodcovskom i naďalej zotrvala a zotráva na svojej žalobe voči žalobcovi podanej listom z 2.1.2012 rozhodcovskému súdu. Namieta postup súdu, keď sa tento vôbec nezaoberal otázkou právnej nárokovateľnosti osobitnej pohľadávky vo výške 51,45 € podľa čl. XVII. bod 7a. VPP od žalobcu. Považuje túto podstatnú skutočnosť za právne významnú, pretože jej žaloba z 2.1.2012 podaná rozhodcovskému súdu je stále aktuálna a v merite o nej, okrem vydaného rozhodcovského rozsudku, ktorý súd týmto napadnutým rozhodnutím zrušil, doteraz nebolo rozhodnuté. Súd ďalej pochybil, keď si nevyžiadal pre účely rozhodnutia kompletný spisový materiál 2C/157/2012 Arbitrážneho súdu Košice, a to aj bez návrhu strán v spore. Preto namieta, že napadnutým rozhodnutím jej bol s konečnou platnosťou upretý prístup k spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poisťnej zmluvy od žalobcu. Napadnutým rozhodnutím súd nenastolil pre obe strany spravodlivý a právne správny právny stav, ale naopak uprel jej možnosť na ďalší prístup k súdu. Rovnako namieta, že napadnutým rozhodnutím bez existencie ďalšieho výroku o pokračovaní konania v merite sporu s poukazom na § 43 ods.1 zák. o rozhodcovskom konaní jej bol s konečnou platnosťou upretý prístup k spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poisťnej zmluvy

od žalobcu. Tento právny status poškodzuje jej právo na prístup k spravodlivosti, pretože už nemá právny nástroj na vymáhanie inak oprávnenej pohľadávky od žalobcu. Paradoxne však vyznieva skutočnosť, že pokiaľ by sa obrátila na všeobecný súd v základnom spore o zaplatenie pohľadávky voči žalobcovi, je takmer s istotou možné predpokladať, žeby úspešná bola, a to už aj v skrátenej forme konania vydaním platobného rozkazu. Napadnutým rozhodnutím súd nenastolil pre obe strany spravodlivý a právne správny právny stav, ale naopak uprel jej právo na spravodlivé súdne konanie tak, ako to predpokladá v § 43 ods.1 zák.č.244/02 Z. z. Súd v rozhodnutí tak pochybil, keď na daný prípad neaplikoval § 43 ods.1 zák. o rozhodcovskom konaní tým, že vo výroku napadnutého rozhodnutia mal rozhodovať aj „o tom, že pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe“. Citovala znenie § 43 ods.1 cit. zák. Súd tento výrok navyiac nepojal do výrokovej časti rozhodnutia, a preto toto pochybenie v postupe súdu namieta týmto odvolaním ako nesprávny právny záver vychádzajúci zo správnych skutkových zistení. Záruka postupu ďalej konať vo veci samej nevyplýva nielen z výroku súdneho rozhodnutia, ale ani z jeho odôvodnenia. Napáda týmto odvolaním aj výrok o priznaní trov konania a zaplatení súdneho poplatku, ktoré výroky sú priamo spojené s prvým napadnutým výrokom a v prípade zrušenia v odvolacom konaní stratia aj tieto výroky svoju opodstatnenosť, pretože úspech v spore bude možné vysloviť až po konečnom rozhodnutí vo veci samej.

II. Individuálne dojednaná a platná doložka a jej platné VPP z 1.1.2009. Považuje za nesprávny skutkový a právny záver súdu o tom, že doložka nebola platná, i keď ju považoval za individuálne dojednanú. Zo znenia doložky vyplýva, že bola predtým vysvetlená žalobcovi tretím - nezávislým subjektom, ďalej bola doložená podpisom oboch strán, a teda bola jednoznačne individuálne dojednaná, a preto ju treba považovať aj za platný úkon oboch strán v spore. Aj u žalobcu, ako spotrebiteľa, je nutné vyžadovať „primeranú a obvyklú mieru zodpovednosti za svoje právne jednanie, t. j. i za uzatváranie zmlúv a za preberanie svojich záväzkov“ (Alexander J. Bělohávek: Ochrana spotrebiteľů v rozhodčím řízení - C-H-Beck 2012) a v tomto konaní túto vedomosť spotrebiteľa o dobrovoľnom pristúpení k doložke aj preukázala a toto dôkazné bremeno uniesla. V tejto súvislosti poukazuje aj na stabilizovanú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej nedeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl.1 Ústavy je princíp právnej istoty. Tento spočíva, o. i., aj v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II.ÚS10/99, tiež II.ÚS234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS 92/09). Domnieva sa, že súd nesprávne vyhodnocoval aj postup a rozhodovanie rozhodcovského súdu v skrátenej forme konania, v rámci ktorého nejasne konštatoval, čím tento mal porušiť aj predpisy na ochranu spotrebiteľa. Zastáva názor, že rozhodcovský súd vykonal prvotné konanie v skrátenej forme a so zohľadnením všetkých noriem aplikovateľných aj v rámci ochrany spotrebiteľa v spore, ktorý mohol využiť opravný prostriedok smerujúci k automatickému zrušeniu rozhodcovského rozsudku a vykonania riadneho konania pred rozhodcovským súdom za rovnocennej účasti oboch účastníkov v spore.

III. Na základe uvedených skutočností navrhla zrušiť rozsudok vo všetkých jeho výrokoch a vec vrátiť súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania vznikol na základe prijatia návrhu na uzatvorenie poisťovnej zmluvy a spĺňa všetky znaky spotrebiteľského vzťahu, že dostal vopred nadiktovanú formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemohol nijakým spôsobom vyjednať, nemožno mať teda pochybnosť, že obsah zmluvy nebol individuálne dojednaný, že základnou zásadou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, t.j. ust., ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou neplatnosti takejto podmienky, že neprijateľné podmienky sú absolútne neplatné, teda nie je potrebné sa ich neplatnosti osobitne dovolávať, že podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený smernicou Rady 93/13 EHS vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho núti k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok Súdného dvora EÚ z 27.6.2000, Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98-C-244/98, Zb. s 1-4941, bod. 25, ako aj z 26.10.2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s.1-10421, bod 25, tiež čl.37 uznesenia súdného dvora vo veci C-76/10 Pohotovost/Krčková), že smernica Rady 93/13 EHS ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstoje ako celok (čl.6) a, že cieľ je garantovať vyššiu kvalitu života bežných ľudí (napr. rozsudok Mostaza Claro bod 37, Asturcom bod 51). Ďalej, citujúc znenie čl.3 ods.1 smernice, uviedol, že Súdny dvor dokonca považuje ochranu

spotrebiteľa podľa čl.6 smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života (uznesenie súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10 Pohotovosť/Krčková), že § 53 O. z., zakotvuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách, vychádza predovšetkým z toho, že spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkanú službu alebo tovar koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkanej služby alebo tovaru, čo zodpovedá poctivému prístupu v podnikaní, že pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná, že ods.1 veta druhá zakotvuje širšiu súdnu ochranu spotrebiteľa aj vo vzťahu k esenciálnym zložkám zmluvy, že § 53a O. z. sa týka iba podmienok, ktoré zák. označuje za neprijateľné (§ 53 ods.1.4), ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zák. sankcionuje absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods.5), že vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi a, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu od dodávateľa predložené, pričom často, vzhľadom na ich právnický jazyk a ich rozsiahlosť, nemá možnosť či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Tvrdil, že súd nemal možnosť žalobe nevyhovieť nakoľko by porušil právne predpisy SR, princípy súkromného práva (princíp proporcionality), ale došlo by aj k porušeniu záväzkov SR vyplývajúcich z členstva v Európskej únii, že rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je v rozpore so zák., ak rozhodcovská zmluva (či už uzatvorená vo forme osobitnej zmluvy alebo doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského rozsudku, nebola vôbec uzatvorená alebo uzatvorená neplatne, že súdom v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku sa umožňuje skúmať právomoc rozhodcovského súdu v súvislosti s existenciou rozhodcovskej zmluvy resp. jej neplatnosti, že žalovaná mu mala predložiť taký návrh na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy, pri ktorom by mal možnosť návrh prijať alebo ho odmietnuť, na rozdiel od toho bol nútený svojim podpisom poisťovnej zmluvy vyhlásiť, že „bol oboznámený so Všeobecnými poisťovnými podmienkami pre životné poistenie Prvej československej poisťovne Rapid a.s., ktoré sú súčasťou tejto poisťovnej zmluvy“, že rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, že slobodná voľba vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo ktorá voľba znamená, že žalovaná sa nemohla zodpovednosti zbaviť ani poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje), nakoľko pri dôslednej ochrane spotrebiteľa tento princíp musí ustúpiť a citoval z odôvodnenia uznesenia 6MCdo9/2012 zo 16.1.2013 Najvyššieho súdu SR). Uviedol tiež, že súd v preskúmvanej veci konštatuje neprijateľnosť a tým aj neplatnosť doložky z dôvodu, že nebola individuálne dojednaná a že spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa [§ 40 ods.1 písm. c) zák.č.244/02 Z. z.], že tento nedostatok nemožno odstrániť ani dodatkami k VPP, a to hlavne pokiaľ by šlo o dodatky jednostranné, bez toho aby bolo preukázané, že sa s nimi spotrebiteľ vôbec oboznámil a im i porozumel, že prípadné dodatky ani nemôžu konvalidovať absolútne neplatné doložky, že doložku si osobitne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splnenie s ostatnými poisťovnými podmienkami, mohol len zmluvu ako celok odmietnuť, že doložku je potrebné považovať za neplatnú i s odkazom na čl.3 ods.1 smernice 93/13/EHS a teda § 53 O. z. pre hrubý rozpor s dobrými mravmi [§ 40 ods.1 písm. j) zák.č.244/02 Z. z.], že postup žalovanej pri výbere rozhodcovského súdu podľa čl. XV. VPP taktiež vzbudzuje pochybnosti o súladnosti so zák., nakoľko nemal možnosť túto voľbu ovplyvniť, že z rozhodcovského rozsudku sa taktiež nedozvie, na akom právnom základe sa mu uložila povinnosť uhradiť dlh žalovanej, chýba akákoľvek špecifikácia, že trovy rozhodcovského konania sú zjavne neprimerané k výške dlhu, rozsudok ho teda navyše zaväzuje na plnenie neobjektívne a odporujúce dobrým mravom (uzn. NS RS z 31.1.2013 2Cdo311/2012), že predmetné rozhodcovské konanie i výber rozhodcu vážne narušili rovnosť účastníkom konania v jeho neprospech [§ 40 ods.1 písm. g) zák.č.244/02 Z. z.], že doložka nadiktovaná žalovanou bola už opakovane vyhodnotená ako neprijateľná uzneseniami NS SR 3Cdo122/2011,2Cdo245/2010,6Cdo1/2012,2MCdo1/2012 a keďže SR neaplikuje ust. na ochranu spotrebiteľa dôsledne, čelí zo strany Európskej komisie výzve pre porušenie č.2012/4165, v ktorej sa konštatuje zo strany súdov a orgánov Slovenska nesplnenie povinností podľa čl.2,6,7 smernice 93/13/EHS, čl.3 písm. a), čl.5 ods.6, čl.10 ods.2, čl.22 a 23 a čl. 24 ods.1 smernice 2008/48/ES, čl.2 písm. b) a čl.3 ods.1 smernice 2005/29/ES, ako aj čl.47 Charty základných práv. Poukázal hlavne na str.20-21 uvedenej výzvy, kde v dôsledku nejasnej doterajšej judikatúry na Slovensku sa Európska komisia obáva, že Slovensko doposiaľ nezabezpečuje dostatočné záruky pre ex offio súdnu ochranu spotrebiteľov a pozitívne hodnotí uznesenie NS SR z 21.3.2012 6Cdo1/2012 (rovnaká žalovaná a rovnaké poisťovné podmienky), i keď jeho nedostatkom je dostatočné odôvodnenie a absencia odkazov na judikatúru

Súdneho dvora. Uvedené zhrnul teda tak, že súd rozhodol vecne správne ak žalobe vyhovel. Navrhol jeho rozhodnutie potvrdiť ako správne. Uplatnil i náhradu trov právneho zast. v odvolacom konaní 135,78 € (za úkony právnej služby a to 1. príprava a prevzatie zast. v odvolacom konaní a 2. podanie tohto vyjadrenia k odvolaniu, odmena spolu 120,16 € + 2 x režijný paušál 7,81 €, všetko spolu 135,78 €).

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemenia ani odvolania (v odvolaní žalovanej sa iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd presvedčivo vyrovnal).

Účastníkmi konania uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Podľa § 221 ods.1 písm. h) O. s. p. súd rozhodnutie zruší, len ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania, čo v celom rozsahu platí aj vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania žalobcu.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť, že je v úplnom súlade s ustálenou súdnou praxou, na ktorú poukázal žalobca vo vyjadrení k odvolaniu, preto odvolací súd nepovažuje za potrebné k tomu nič dodávať. Povinnosť súdu pokračovať v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe vyplýva priamo z § 43 ods.1 zák. o rozhodcovskom konaní a nie je potrebné, aby to bolo uvedené vo výroku rozsudku, ktorým sa zrušuje rozhodcovský rozsudok.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 137 O. s. p. trovy konania sú najmä, o. i. hotové výdavky účastníkov včítane súdneho poplatku a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 149 ods.1 O. s. p. ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčíslieť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ods.4 prvá veta cit. ust. trovy konania určí súd podľa sadzobníkov a podľa zásad platných pre náhradu mzdy a hotových výdavkov.

Žalobca mal aj v odvolacom konaní plný úspech, preto mu bola priznaná náhrada jeho trov vo výške 66,50 € (odmena za vyjadrenie k odvolaniu 58,69 € + paušálna suma 7,81 €), pričom za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zast. v odvolacom konaní odmena, ani náhrada hotových výdavkov nebola priznaná, lebo konanie na súde prvého stupňa a na odvolacom súde tvorí jeden celok. Žalovaná nemala v odvolacom konaní úspech, preto jej náhrada jeho trov nebola priznaná.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.